

तन्नाशोपायमाह सममिति सममपरिणामिनंकूटस्थंनित्यं सर्वेषु भूतेषु देहाद्याकारेण परिणतेषु तिष्ठन् एतेन देह एव तदधिगमस्थानमित्युक्तं परमेश्वरमंतर्यामिणं सर्गस्थित्यंतकर्तारं अतएवांतर्मुखदृष्ट्या विनश्यत्सुतेषु भूतेषु रज्जूरगादिवत्कल्पितत्वाददर्शनं गच्छत्सु विभुत्वादात्मत्वान्नित्यदूषणत्वाच्चाविनश्यंतं सर्वास्वप्यवस्थास्वदर्शनमगच्छन्तं यः पश्यति स एव पश्यति अन्येऽधा इत्यर्थः ॥ २७ ॥ दर्शनफलमाह सममिति स्वदेहे इव सर्वत्र देहमात्रे समवस्थितं सम्यगवस्थितमीश्वरं समं समतया पश्यन् हियतः स सर्वाभेददर्शी आत्मना देहादिना आत्मानं ईश्वरं न हिनस्ति नाना योनि संकटेषु पातनेन न पीडयति किंतु ततः परांगतिं मोक्षं याति यद्वा ऐकान्त्यदर्शित्वात् स्वात्मानमिवान्यमपि न हिनस्ति सर्वत्र दयालुर्भवतीति भावः ततश्च परांगतिं याति ॥ २८ ॥ ननु विषमस्वभावानि भूतानि कः समबुद्ध्या पश्यत्यग्निमिव शीतबुद्ध्येत्याशंक्याह प्रकृत्यैवेति सर्वशः सर्वप्रकारेण कर्माणि वाङ्मनःकायैरारब्धानि प्रकृत्यैव क्रियमाणानीति यः पश्यति तथा आत्मानं चाकर्तारं यः पश्यति पूर्वोक्तरीत्या स एव सर्वत्र समं पश्यतीति पूर्वेणान्वयः ॥ २९ ॥ ननु कथं प्रकृतेरवकर्तृत्वं नत्वात्मन इत्याशंक्याह यदेति भूतानां विद्यदादीनां जरायुजादीनां च पृथग्भावं नानाभावेनावस्थानं परिदृश्यमानमिदं यदा एकस्थं एकस्मिन्नात्मनि स्थितं रज्ज्वां सर्पादिवत् कनके वा कुंडलादिवत् विलीनं शास्त्राचार्योपदेशमनुपश्यति तत एव एकस्मात् विस्तारं च भूतपृथग्भावस्य व्युत्थानावस्थामनुस्वमादिवत् पश्यति तदा ब्रह्म संपद्यते ब्रह्मैव भवति अयं भावः कर्तृत्वं हि क्रियावत्त्वं क्रियाचपरिस्पंदः स च परिच्छिन्नस्य पृथग्भूतस्य प्राकृत

समं सर्वेषु भूतेषु तिष्ठन्तं परमेश्वरं ॥ विनश्यत्स्वविनश्यंतं यः पश्यति स पश्यति ॥ २७ ॥ समं पश्यन् हि सर्वत्र समवस्थितमीश्वरं ॥ न हिनस्यात्मना आत्मानं ततो याति परांगतिं ॥ २८ ॥ प्रकृत्यैव च कर्माणि क्रियमाणानि सर्वशः ॥ यः पश्यति तथा आत्मानमकर्तारं स पश्यति ॥ २९ ॥ यदा भूतपृथग्भावमेकस्य मनुपश्यति ॥ तत एव च विस्तारं ब्रह्म संपद्यते तदा ॥ ३० ॥ अनादित्वान्निर्गुणत्वात् परमात्मायमव्ययः ॥ शरीरस्थोऽपि कौंतेय न करोति न लिप्यते ॥ ३१ ॥

स्य बुद्ध्यादेरेव संभवति न तु व्यापकस्य सर्वभूतपृथग्भावमसिष्णोरात्मन इति ॥ ३० ॥ नन्वात्मनो विभुत्वेन रूपेण कर्तृत्वं मास्वोकारि देहाद्यवच्छिन्नेन रूपेण तद्वक्तव्यमन्यथानुभवविरोधादित्याशंक्याह अनादित्वादिति अयं सर्वेषां प्राणिनां नित्यापरोक्षः परमो देहादिभ्योऽपरमेभ्य आत्मभ्योन्यः कोशपंचकातीत आत्मा परमात्मा अव्ययः न व्येति परिच्छिद्यते देशतः कालतो वस्तुतश्चेत्यव्ययः अव्ययत्वे हेतुः अनादित्वादिति यद्विआदिमदाकाशादितद्येति न त्वयं व्येति अनादित्वात् नन्वनादिभावस्यानंत्यनियमेनात्मनः कालतः परिच्छेदो मास्तु तथा देशतः परिच्छिन्नस्य नाशावश्यं भावादनादित्वायोगाच्च देशतोऽपि परिच्छेदो ब्रह्मणे मास्तु ननु परमाणुवद्भविष्यतीति चेन् दशदिगवच्छेद्यप्रदेशभेदवतो द्रव्यस्य निरवयवत्वरूपाणुत्वासिद्धेः न हि परमाणोः पूर्वदिगवच्छिन्नो भागः पश्चिमयाव्यवच्छेत्तुं शक्यते अनुभवविरोधात् देशतः परिच्छेदाभावादेव सजातीयविजातीयवस्तुसद्भावकतः परिच्छेदोऽपि मास्तु तथापि विचित्रशक्तियुक्तस्य अभिनवप्रपंचरचनापटीयसः परस्य सर्वेश्वरत्वसर्वज्ञत्वादिगुणयुक्तस्य स्वगतभेदो वश्यं भावी स्वशक्तिमायावच्छिन्ने न रूपेण जगत्कर्तृत्वं देहावच्छेदेनाग्निहोत्रादिकर्तृत्वं चावश्यं वक्तव्यमित्याशंक्याह निर्गुणत्वादिति यो हि गुणवानाकाशादिः संयोगं विभागं वोपाधिप्राप्य स्वगुणं शब्दमाविष्करोति न तु स्वस्मिन् संतत्स्पर्शकेन चिदपि उपाधिना दर्शयितुमीष्टे एवं आत्मा सर्वगुणहीनः सत्यप्यवच्छेदलाभे कर्तृत्वादिकं गुणमाविष्कर्तुं न समर्थ इति फलितमाह शरीरस्थोऽपीति स्पष्टार्थमेतत् ॥ ३१ ॥